

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 7. V Ljubljani, dne 1. malega srpana 1893. Leto XIII.

Bajka o odprtem nebu.

Po narodnih motivih.

Tam ob vrtni ograji stoji on ž njoj.
»Glej, kak veder tá kresni je večer nocój!«
»Ali véš, kaj nocój se na nebu godí?
Pómniš bajko slovensko iz starih dnij?
»Na trenutke nocój se nam ódpre nebó —
O presrečen tist človek, ki vidi tó!
»On v tem hipu pregleda nebesa do dná,
Vidi angeljev trume in vidi Bogá.
»Vso krasôto, vse čare presvetih nebés,
Vso svetlôbo nadzemsko on vidi zarés.
»In učaka naj srečnež še sto let makár,
On odprtih nebés ne pozabi nikdár.
»Naj preróma vsa mesta on križem svetá,
Iz spomina ne zgine mu slika nebá.
»In če tudi na veke pogúbljen bi bil,
Na nebó bi spomín mu trpljenje hladil.
»A le tému, kdor véruje v srci trdnó,
Na nocójšni se večer odpira nebó . . .«
»Od mladóstnih že nisem več véroval let —
Zdaj v nocójšno ti bajko jaz vérujem spet!
»Dà, jaz vérujem, Viljka! . . . Rokó mi podaj!
Pa naj gledam! Nemara mi ódpre se raj.
»Morebiti . . . Že vidim! — »Oh, kjé, povéj, kjé?«
»Res, že vidim — kakó se nebésa delé . . .
»In sedaj vse nebó mi odprto stoji . . .
Bog ljubezni na zlatem prestolu sedi.

»Sredi svetega raja caruje tá bog —
In razkošje ti bajno vse vidim okrog . . .
»To od kamenčkov žlahtnih leskeče se vse
In od biserjev samih bleskeče se vse . . .
»Na desnici bog srečo pri sebi imá,
Na levici pa nádeja mu se smehljá . . .
»Glej, in angelji vence iz rožic pletó
In pa himne o blaženstvu svete pojó . . .«
»Kjé tam gori to vidiš? Naj vidim jaz, naj!«
»Saj v očéh le tù tvojih jaz vidim tá raj!«

A. Aškerc.

Večne luči.

Odkod takó ste zablestéle náme,
Prelépe luči ognjevite vé?
Nikoli zemsko še okó ni zrló
Zvezdá nebeških, ki takó goré;
Omamljena, potrta vsa od straha,
Pred vami duša mi trepeče plaha.

Na strune moje žarni svit vam pada
In póta išče v srca tesni hram?
Odkod? Čemú? Vé zlatozárne luči,
Kaj hòti srcu, strunam silni plam?
Prevéč bleskóta njega očarljiva,
Okó pred njim in duša se zakriva

In vender iz prahú se upajoča
Ozreti kopernita k vam navzgor,
In vender — večno sij na moje strune
In v srce méni vsemogočni zor:
Za vami želja več mi ne ugasne,
Nadzemski vzóri — večne luči jasne.

Nezabna srcu vašá je lepóta:
Umika jutra se ji mladi kras,
Umika zóra na večernih górah,
Bledita solnce, mesec mimo vas,
Uklanja vse vam v svétovnem se krógu,
Ideje večne, porojene — v Bógu . . .

A jaz nikoli nisem préšle čase
Krasóte vaše neizmerne zrl,
Ko v mladih prsih se budila duša,
Ko sem za vzóri koperneče mrl,
In srčna pesem moja ni vas znala,
Ko si v višave pota je iskala!

Zakaj poznál vas nisem pevec slabi?
Kakó mi prsi tiha bol teží!
Morda le nisem hotel vas spoznati
In v mráku svoje žíl najlepše dni . . .
Nikar, vé luči, takega spoznanja,
Da v srce črv se ne zajé-kesanja!

Odstirate zdaj mojemu se vidu,
Kot zémљи vzhoda plameneči dan . . .
Kakó brez vas li, srečorósné zvezde,
Kakó bi moral biti svet teman!
Kakó na mračna, trda njega pota
Bolest prežala bi samó in zmota!

Močí darite méni, večne luči,
Da morem zreti v vaš mogočni svit,
Na strune pevcu le trosite žarkov,
In sreče bodí v vas mi raj odkrit —
A z mano svet naj plamen vaš ogreje,
In svet naj, vzóri božji, vas umeje! —
Miroljub.

